

VER VAN HUIS

VER VAN HUIS

Door: KEVIN FRANCIS BAKER

Gepubliceerd: 15-03-2021 door BAKER BOOKS

Uitgever: BAKER BOOKS

Editor: KEVIN FRANCIS BAKER

Omslagfoto: CHATEAU NOISY door: KEVIN FRANCIS BAKER

ISBN: 9789403619941

Copyright © 2021 KEVIN FRANCIS BAKER/BAKER BOOKS

Alle rechten zijn gereserveerd.

www.kevinfrancisbaker.com

VER VAN HUIS

KEVIN FRANCIS BAKER

ACT I

“Het verleden klopt in mij als een tweede hart.”
– John Banville

1

Herken je die desoriëntatie wanneer je wakker wordt en je niet direct weet waar je bent? Je staart naar de ruimte om je heen, zoekende naar enige herkenning, terwijl een hamster in je brein met man en macht het rad aan de gang probeert te brengen. Word je in alle rust wakker dan laat je je hersenen gewoon het raadsel ontrafelen, maar ontwaak je uit een nachtmerrie dan kan deze desoriëntatie als een schrikwekkend fenomeen zijn. Deze ochtend gold voor mij gelukkig de eerste variant, voor het eerst in lange tijd wel gezegd, dat ik uit een droomloze slaap ontwaakte. Niet om me heen spartelend, niet drijfnaat van het zweet, niet wakker wordend in de echo van mijn eigen schreeuw, maar een stille toetreding tot de wereld van de wakkeren. De desoriëntatie daarentegen was wel aanwezig en ik besepte me dat de kamer waarin ik me bevond niet mijn eigen slaapkamer was. Het was een vertrek dat er vrij klinisch uitzag, maar moderner dan een ziekenhuiskamer. De wand rechts van mijn bed bestond volledig uit glas, van plafond tot grond, en keek uit over de stad. Het zicht werd echter vertroebeld door een doorzichtig gordijn, dat voor het raam hing, om enige privacy van de patiënt te waarborgen. Achter me zag ik een grote licht houten wand waar een bedlampje, een monitor en stekkerdozen in verborgen zaten. Er hing een flatscreen aan de muur schuin tegenover me, zo'n kleine, die eigenlijk net te ver weg hangt om er goed naar te kijken. Naast mijn bed stond een rijdende stellage vol apparatuur met daarop verschillende gegevens die werden vergaard via de klem op de top van mijn wijsvinger. Lag ik in het ziekenhuis? Naast de stellage stond een comfortabele stoel, waarschijnlijk voor bezoek, die tot mijn spijt leeg was. Ik lag in een eenpersoonsbed onder een dun laken en droeg mijn eigen vertrouwde kleding, een trui, spijkerbroek en sokken. Mijn

schoenen stonden onder de kapstok en mijn dikke winterjas hing erboven. Ik keek naar het klemmetje op mijn vinger en, hoewel ik dacht in het ziekenhuis te liggen, besepte ik me dat ik me lichamelijk bijzonder goed voelde. Alsof ik herboren was, of een winterslaap had gehouden. Mijn ademhaling was langzaam in plaats van de kortademigheid die ik me zo goed herinner van de afgelopen tijd. Dat verstikkende gevoel. Mijn oog viel op een groot whiteboard dat rechts van de flatscreen aan de muur hing en waar met een dikke blauwe marker de tekst: 'Gisteren herleefd, morgen vergeten,' stond geschreven. Het voelde alsof iemand met een spatel in mijn hoofd roerde en mijn brein tot leven begon te komen, ineens kwam het allemaal terug. Ik wist waar ik was. Dit was een kamer in het Nano-onderzoeksinstituut van dokter Mulder. Ik besepte wat ik gedaan had, de behandeling uit laten voeren. Een behandeling zoals jij je die nog niet kan voorstellen. Het wissen van een traumatische ervaring uit je geheugen. Stel je een wereld voor, waarin het selectief wissen van geheugen een realiteit is. Waarin je slechte herinneringen kan laten verdwijnen. Het kan een nare gebeurtenis zijn, de herinnering aan een ex-geliefde, een trauma, een slechte jeugd of gewoonweg een herinnering aan iets wat je liever niet had willen weten. Dokter Mulder had een techniek ontwikkeld die dit mogelijk maakte, door middel van nanotechnologie. Het begon allemaal in flarden terug te komen, maar ik merkte dat er grote gaten waren geslagen in mijn kennis van het verleden. Zo'n twee jaar geleden was mij iets ernstigs overkomen. Een zeer traumatische ervaring. Iets wat me mentaal had verlamd en wat ervoor had gezorgd dat ik de afgelopen twee jaar een lege huls was geworden. Alsof ik was overleden. Een rilling ging door mij heen en een droefheid viel als een deken over mijn hoofd. Een spook van verdriet. In mijn gedachten voelde ik de traumatische gebeurtenis aan de rand van een afgrond hangen, zich vastklampend met nog één

vinger. Het was in mijn gedachten aanwezig, maar ik kon er net niet bij. Als een pluisje in het water dat, op het moment dat je je vingers bij elkaar brengt om het te pakken, er net tussen-uit glipt door de druk die je erop uitoefent. Een aantal momenten probeerde ik de herinnering vast te grijpen maar deze ontvloog me zoals de controle die je denkt te bezitten op je eigen leven. M'n geheugen was als een oude landkaart, verfrommeld, vol met gaten en scheuren. Geen duidelijke rechte paden maar overal onderbrekingen en afkappingen. M'n hoofd begon te bonken en ik moest mezelf dwingen te stoppen met nadenken.

Op dat moment ging er een schuifdeur aan mijn linkerkant open. Dokter Mulder verscheen en stapte het vertrek binnen. Hij zag eruit, precies zoals de eerste dag dat ik hier in het instituut was. Een ietwat gezette en kalende man in een witte laboratoriumjas.

'Goedemorgen Daan,' zei dokter Mulder terwijl de schuifdeur achter hem dicht schoof. 'Eindelijk wakker, hoe voel je je?'

Het was me onduidelijk hoe lang ik hier had gelegen en de vragen die ik had drongen zich aan me op als een klaslokaal leergierige kinderen.

'Ik voel me best, een beetje verward.'

'Dat is geheel begrijpelijk. Ben je je bewust van de behandeling die is uitgevoerd?' vroeg hij en toen ik dit knikkend bevestigde vervolgde hij: 'De behandeling is zondagavond volbracht. Het is inmiddels dinsdagmorgen dus je hebt in totaal zo'n 36 uur geslapen.'

Mijn reactie sprak denk ik boekdelen want dokter Mulder zei geruststellend: 'Maak je geen zorgen, het is iets dat vaker voorkomt wanneer een trauma wordt verwijderd. Het heeft je weerhouden van veel slaap, iets wat het trauma juist weer niet ten goede kwam en alleen maar groter maakte.'

De leegte in mijn geest doemde weer op. Het trauma. Ik had een trauma gehad. Het was een gekke gewaarwording voor me, ik wist waarom ik hier lag en toch was ik niet volledig op de hoogte. Het voelde een beetje als mijn middelbareschooltijd. Als ik nu dacht aan de afgelopen twee jaar dan voelde het als een steen in mijn maag. Alsof ik de grote boze wolf was, dichtgenaaid maar vergeten in het water te gooien. Een drukking op de geest. Het gevoel van die steen was verdwenen, inclusief alles wat de oorsprong van de steen was geweest. De steen die destijds lag in een web van verschrikking - waarvan ieder draadje me naar de wanhoop leidde - zweefde nu in een zwarte leegte, losgekoppeld. Het was een verademing en het ontnam me elke nieuwsgierigheid om te weten te komen welke gebeurtenis ik uit mijn gedachten had laten verwijderen.

‘Het zal allemaal wat vreemd voor je zijn, vooral de komende dagen. Je toont wel al grote vooruitgang, gekeken naar hoe je hier voor het eerst binnen kwam lopen,’ zei dokter Mulder bemoedigend.

‘Je broer Frank is onderweg en komt je zo oppikken. Tot die tijd wil ik nog een korte evaluatie met je doornemen,’ en hij nam plaats op de stoel naast mijn bed en pakte zijn notitieblok erbij.

‘Wat is je naam?’ vroeg dokter Mulder.

Ik keek hem verbaast aan, uit balans gebracht door de logische vraag.

‘Daan Petersen.’

‘Waar woon je?’

‘Wierikslaan 35.’

‘Wat is je beroep?’

‘Agent.’

‘Wat is je burgerlijke staat?’

‘Alleenstaand.’

‘Ongehuwd dus,’ mompelde dokter Mulder.

‘Wat was je eerste gedachte toen je vanmorgen wakker werd?’

Ik keek schouderophalend om me heen en doorzocht m’n geheugen naar het antwoord.

‘In eerste instantie “Waar ben ik?” maar behalve dat vooral het feit dat ik me eigenlijk heel goed voel,’ antwoordde ik.

Dokter Mulder knikte bevestigend en schreef met een geconcentreerde blik in zijn notitieblok.

‘Waarom ben je hier?’

Ik vertelde dokter Mulder eigenlijk alles wat ik nog wist, van hoe Alexander, mijn psycholoog, ons had geïntroduceerd tot aan het gevoel van de afgelopen twee jaar. De gehele tijd was hij aan het schrijven in zijn notitieblok, iets wat hij tijdens de intakegesprekken ook constant deed. Toen hij eindelijk opkeek meende ik een voorzichtige glimlach te zien.

‘Heel goed Daan, het ziet er naar uit dat alles goed verlopen is. Wel kan ik aanraden om de komende tijd rustig aan te blijven doen; niet te vlot weer beginnen met je werk, de sociale interactie tot een minimum te beperken en eerst echt te concentreren op je herstel. Je brein heeft wat te verduren gehad, dus is het belangrijk dat deze de tijd en ruimte krijgt de draad weer op te pakken.’

Dokter Mulder stond op en haalde een stapeltje uit de zak van zijn doktersjas.

‘Het kan zijn dat je iemand tegenkomt die kennis heeft van de gebeurtenis die je hebt laten verwijderen. Mocht dit het geval zijn dan wil ik dat je de persoon hier een kaartje van overhandigd. Het is belangrijk er altijd een bij je te dragen.’

Ik nam het stapeltje aan en haalde er een kaartje uit dat las: “Op 2 november 2028 heb ik, door Dr. Mulder, een gebeurtenis uit mijn geheugen laten verwijderen, voorgevallen op 15 oktober 2026. Mijn kennis van deze gebeurtenis is verdwenen en

ik verzoek u contact op te nemen met Dr. Mulder voor verdere vragen,” en aanvullend dokter Mulders contactgegevens.

‘Ik word er wel een beetje ongemakkelijk van,’ biechtte ik op.

‘Het is niet iets om je voor te schamen,’ vertrouwde dokter Mulder me toe, ‘dit is iets wat in de toekomst een gewoonte zal zijn. Deze technologie gaat de wereld veranderen zoals wij die kennen. Men zal ervoor in de rij staan, geloof me. De mogelijkheden zijn oneindig en het leven is te kort om te lang te blijven treuren over de zaken van gisteren.’

Deze woorden spookten nog door mijn hoofd toen dokter Mulder en ik richting de uitgang van het onderzoeksinstituut liepen. Toen we de ontvangsthal betraden, stond mijn broer Frank op uit een stoel en keek me bestuderend aan. Hij omhelsde me en ik was blij zijn gezicht te zien.

‘En?’ vroeg hij.

Ik wist niet precies wat ik moest antwoorden en kwam niet verder dan een glimlach.

Bij deze reactie kwam een opluchting bij Frank als een deken over zijn gezicht.

‘Besef je je dat ik deze lach al in geen jaren meer heb gezien?’

Dokter Mulder gaf me een hand en richtte zich tot Frank. ‘Alles gelukt?’

‘Ja, geen zorgen,’ zei hij en even was ik weer het jochie van tien; de tiener die erbij stond terwijl de volwassenen over hem praatten, en dat terwijl Frank slechts drie jaar ouder was.

‘Hou je taai Daan,’ zei dokter Mulder. ‘Ik wil je graag volgende week weer zien, als dat kan, en onthoud: doe rustig aan.’

‘Ja dokter,’ zei ik, en liep met Frank de deur uit, rechtstreeks de frisse herfstwind in.

2

Onderweg naar de auto werd er weinig gepraat. Frank, inmiddels 38, was soms meer een vader voor me dan een oudere broer. Sinds onze vader verdween toen we elf en veertien waren, heeft hij altijd als een vader voor me gezorgd. Voor mij, en onze moeder. Onze vader verdween tijdens een vlucht op een van zijn zakenreizen. Ik kan het me nog heel goed herinneren. Het nieuws op de televisie, ik en Frank in onze pyjama op de bank. We hadden net een tekenfilm gezien met die vechtende robots en waren klaar om naar bed te gaan, wetende dat ma altijd nog even het achtuurjournaal wilde zien. Wij zaten dan stil op de bank te hopen dat ma ons zou vergeten en we zo een glimp konden opvangen van de grote mensen tijd, die onbereikbaar voor ons leek. Wanneer het ons lukte, keken we naar beelden van over de hele wereld, die helaas soms nachtmerries aanwakkerden. Maar het was de spanning die het hem deed en deze avond zou onze nachtmerrie echter door het scherm ons leven binnen sijpelen. Het geluid dat onze moeder maakte toen ze met haar grote ogen naar het scherm keek, was een geluid dat ik nooit eerder had gehoord en nooit meer wilde horen. Een soort gil die haar handen deed trillen en haar blik van ongeloof naar complete wanhoop draaide terwijl wij vroegen wat er aan de hand was, bang dat de grote mensen film “het nieuws” werkelijkheid was geworden. En dat was het. De tekst “Vlucht PP16, verdwenen boven de Noordelijke Atlantische Oceaan” rolde voorbij maar voor ons had dit nog geen enkele betekenis. Tante Miriam kwam die avond bij ons langs en zij is in totaal twee weken gebleven. Zij heeft ons naar school gebracht en gevoed en het was pas na een aantal dagen dat zij ons vertelde, samen met ma dat pa verdwenen was. Dat hij op weg was naar Texas in Amerika, naar een nieuwe telescoop die in gebruik werd genomen. De vlucht was toen nog

altijd niet gevonden en de hoop op overlevenden was opgegeven. Iedere avond, vanaf die gebeurtenis, had ik in bed gehuild en iedere avond zat Frank naast me terwijl hij over mijn rug aaide en me vertelde dat alles goed zou komen. Het was een zeer traumatiserende ervaring geweest, maar gezien ik me alles nog prima herinner, was het niet hetgeen ik weg had laten halen. Nu was Frank er weer om me op te vangen, zoals op alle momenten na mijn elfde, waarbij Frank de rol van vader op zich had genomen.

Toen we eenmaal het parkeerterrein af reden, werd de stilte tussen ons verbroken.

‘Dus je hebt het toch gedaan?’ vroeg Frank.

‘Ja,’ antwoordde ik nog een beetje verward.

‘Was iets de doorslag voor je geweest?’

Hier moest ik even over nadenken maar ik kwam tot de conclusie dat ik me weinig kon herinneren van de dag dat ik het besluit te doen.

‘Tijdens ons laatste gesprek besloten we samen dat je het zou laten zoals het was,’ zei Frank, ‘dat je bepaalde dingen..., niet wilde vergeten.’

‘Ik weet het niet, ik weet niet wat de doorslag was geweest. Misschien het feit dat ik gewoon niet meer zo door wilde?’

‘Ik bedoel het niet als aanval, broertje, ik was gewoon verbaasd toen dokter Mulder me belde dat de behandeling een succes was. Gezien ons laatste gesprek.’

‘Het punt is dat ik heb besloten het te doen, ons laatste gesprek kan ik me ook niet meer herinneren om heel eerlijk te zijn. Het is een rare situatie allemaal en op dit moment voel ik me wat verward,’ zei ik. ‘Ik wil het er eigenlijk even niet meer over hebben, het is gedaan.’

Frank knikte en ik zag een waas van verdriet over zijn ogen trekken.

‘Zie het zo dat ik me voor het eerst in tijden weer echt goed voel. Alsof er een grote last van me afgevallen is,’ probeerde ik Frank te overtuigen. ‘Wees blij voor me.’

‘Dat begrijp ik en ik ben ook blij voor je. Je ziet er weer uit als vroeger.’

Dat bracht gek genoeg beelden in me naar boven van toen we kinderen waren, in de tuin van ons ouderlijk huis, al voetballend proberen elkaar te dollen. Ik miste die onbezorgdheid.

‘Bedankt dat je me komt ophalen,’ zei ik en Frank klopte met zijn hand op m’n been.

Ik keek uit het raampje naar de straten van de stad die aan me voorbijtrokken. Straten waarin we beiden waren opgegroeid, en die schuilgingen onder een dikke laag geeloranje bladeren. De herfst had zijn werk gedaan en de bomen ontdaan van hun oogst. Her en der fladderden enkele bladeren door de lucht op weg naar hun verdoemenis terwijl de laaghangende zon fel op het asfalt scheen. Mensen met dikke jassen sjokten over de stoepen, hun ritsen helemaal tot bovenaan dicht om de koude herfstwind buiten te houden. We reden richting mijn huis en in stilte dacht ik na over de afgelopen twee jaar en kwam tot de ontdekking dat ik me veel nog herinnerde. M’n werk; de patrouilles die ik had gelopen, arrestaties die ik had verricht. De confrontaties met de districtschef Hendriks, alhoewel dokter Mulder die in principe wel mee had mogen verwijderen, wat mij betrof. Ook mijn contact met Frank, mijn moeder, mijn beste vriend Francis. Hoewel dat de afgelopen tijd eigenlijk buiten werk om ook mijn enige contacten waren geweest. Ik had in een zeer zware depressie gezeten, had me teruggetrokken uit de samenleving. Als ik teruggedacht aan de afgelopen twee jaren dan voelde ik een donkere, zware last op me. Het resultaat van het trauma. Hevig verdriet, angst, woede. Het zat

er allemaal, echter was het nu losgekoppeld van het daadwerkelijk opgelopen trauma. De steen in mijn maag zweefde.

Frank parkeerde de auto langs de weg, recht voor mijn deur en stapte uit. We liepen samen naar de voordeur en Frank draaide het slot open.

‘Ik ben binnen geweest, heb opgeruimd en zoals we vooraf besproken hadden heb ik alles met betrekking tot het trauma verwijderd,’ zei Frank en hij zag er moe uit.

Ik kon me niet herinneren dat we een dergelijke afspraak hadden gemaakt maar wie weet was dat ook verwijderd gezien het betrekking had op het trauma en ik pakte Frank stevig vast.

‘Bedankt Frank, wat moet ik zonder jou?’ zei ik terwijl ik hem fijnkneep.

Frank klopte me op de rug, ‘Alles voor mijn broertje,’ zei hij en wachtte tot ik hem losliet.

We liepen naar binnen en het huis zag er brandschoon uit. Ik keek van verbazing om me heen. De laatste tijd had ik weinig waarde gehecht aan de toestand van mijn huis, gezien de toestand in mijn hoofd al volkomen onbegaanbaar was.

‘Laura heeft me geholpen,’ zei Frank, ‘Ze wilde graag wat voor je doen.’

Laura was Frank zijn vrouw, zijn redding, zoals hij haar altijd noemde. Laura was geweldig. Zij was zo’n spil in het netwerk van mensen waar je je omheen wond, zodat je altijd een lijntje had naar iemand die niet krankzinnig was zoals de rest. Een soort veiligheidspal op je eigen mentale toestand.

‘Bedank haar voor me wil je?’ vroeg ik hem.

‘Nou ze vroeg of je binnenkort bij ons komt eten, dan mag je haar zelf bedanken.’

De gedachte om me weer in sociale kringen te begeven was momenteel nog een onaangename, dus ik bedankte Frank en zei hem dat we daar binnenkort even een datum voor zouden

prikken. Dokter Mulder had immers gezegd dat ik het qua sociale contacten minimaal moest houden. Gelukkig begreep hij het.

‘Ik heb je baas Hendriks gesproken,’ vervolgde Frank, ‘aparte kerel. Ik heb hem de situatie uitgelegd, maar ik had niet heel erg het idee dat hij meelevend was. Je hebt morgenmiddag om 12:30 uur een gesprek bij hem.’

‘Fijne vent he? Empathie is niet zijn sterkste kant nee,’ zei ik terwijl ik nu al opzag tegen de confrontatie met hem, ‘Mischien kom ik ervoor wel even langs bij je zaak.’

Frank knikte, ‘Dan krijg je een lunch van me,’ zei hij, ‘wat zijn je plannen voor vandaag?’

‘Ik hou het even rustig, ik moet nadenken over alles,’ biechtte ik op.

‘Snap ik broertje, vergeet niet ma zo even te bellen en haar te laten weten hoe het ging. Ze was bezorgd, ze wist niks van de behandeling af.’

M’n ma had ik er bewust buiten gelaten, maar dat kon ik nu uiteraard niet meer doen. ‘Zal ik doen Frank bedankt.’

Frank verliet het huis en liep het pad af richting de straat. Aan het eind stopte hij en keek me aan, ‘Welkom thuis broertje, een nieuw leven wacht op je,’ zei hij en hij draaide zich om, stapte in zijn auto en reed weg.

Ik keek hem na vanuit de deuropening en slaakte een zucht. Een nieuw leven. Zo voelde het ook.

De voordeur sloot, naast het huis, ook het geluid af en ik bleef over in een doodstille ruimte, alleen met mijn eigen gedachten. Ik voelde dat dit voorheen een probleem voor me was en ik die stilte snel moest doorbreken, om me niet alleen met mijn gedachten te laten. Het was een spanning, die vanuit mijn tenen richting mijn hart kroop en daar druk uitoefende, om alsof het het wou verscheuren, maar die spanning bleef uit. Die was er

niet meer.

Ik draaide me om en liep de woonkamer in. Schoon. Opgeruimd. Geen enkel teken dat hier iemand leefde die zijn leven niet op orde had. Het voelde echt als een nieuw begin, misschien had Frank wel gelijk. De behandeling had ik immers niet voor niets uit laten voeren.

Mijn lichaam was nog aan het bijkomen van twee jaar lang verdriet en ik was weer een aantal uur van de wereld toen ik even op de bank was gaan liggen. Een vreemd gegeven aangezien ik voorheen al moeite had om 's nachts een oog dicht te doen had ik nu in de middag een dutje gedaan. Het beviel me wel.

Wat me minder beviel was Frank zijn herinnering dat ik ma moest bellen. De avond van de behandeling had ik met haar afgesproken, ik zou bij haar gaan eten, maar de behandeling had schijnbaar die avond nogal prioriteit gehad. M'n moeder had niet eens gebeld om te vragen waar ik bleef, niet geappt, niks, alsof ze zelf was verdwenen van de aardbol. Ik schaamde me en zag er tegenop haar te bellen. Met m'n telefoon in m'n hand zat ik aan de keukentafel en ik moest mezelf dwingen om "Ma" te selecteren in een lijst namen. Wat een fijne zoon was ik toch.

'Jaaaaa?' hoorde ik mijn moeder zeggen.

'Hoi Mam, ik ben het.'

Er viel een korte pijnlijke stilte die na een aantal seconden werd verbroken door mijn moeder, 'Waar was je? Ik heb hier staan wachten de hele avond.'

Ze gooide wat blokken hout op het vuurtje van mijn schaamte. Een beeld dook op van mijn moeder wachtend op mijn vader na diens vermissing, vastgeklampt aan de hoop dat hij zou terugkeren. Of was dat beeld een fabel? Een schets van mijn verbeelding?

‘Het spijt me mam, ik weet niet helemaal waarom, maar ik heb besloten om die avond toch de behandeling uit te voeren. Schijnbaar heb ik jou daar niet over ingelicht,’ zei ik verontschuldigend.

‘Mij niet maar ook je broer niet, waarom? Hebben wij daar geen zegje in?’

‘Zegje in? Ma, dit zijn mijn zaken, ik heb dit voor mezelf besloten en het klinkt misschien cru maar anderen hebben dat maar te accepteren. Dokter Mulder en Alexander vonden het een goed idee, het is niet alsof ik mijn ziel heb verkocht of zo. Dit is een bewezen behandeling.’

Ik merkte irritatie bij me opkomen, m’n moeder was niet iemand die me ondersteunde. Het was niet voor niets dat Frank mijn halve opvoeding had overgenomen nadat pa verdween.

‘En heeft het geholpen?’ vroeg ze en ik hoorde haar een kurk van een fles poppen en aan haar manier van praten merkte ik dat het niet de eerste was.

‘Ja, zeker ik voel me een heel stuk beter, ik slaap zelfs...’

‘Frank was hier gisteren,’ onderbrak ze me.

‘Oké ma.’

‘Hij en Linda waren bij je thuis geweest,’ vervolgde ze, ‘ze hadden drugs gevonden.’

Verdomme Frank, waarom wordt dat gelijk met ma gedeeld? En Linda? Laura bedoelt ze.

‘Wiet ma, en dit was op recept van Alexander.’

‘Ja, Alexander verdient nog niet voldoende als psycholoog, hij doet er ook nog een zijhandeltje bij zeker?’

‘Dat heet medische marihuana ma, dat haal je gewoon bij de apotheek,’ ik verloor m’n geduld en wilde het gesprek afkappen. Het had geen zin om met mijn moeder te bellen als ze al aan haar weet-ik-veel-hoeveelste fles wijn zat. Dit was niet gezond, hoe ver moesten we gaan? Nogmaals naar de kliniek?

Dit leek weer uit de hand te lopen. Waarom had Frank haar over de wiet verteld?

‘Luister ma het spijt me van afgelopen zondag. Zal ik anders donderdag even langskomen? Aan het begin van de middag? Dan doen we een koffie en praten we bij,’ vroeg ik, hopende dat ze tegen die tijd nog nuchter zou zijn.

‘Is goed jongen, kijk maar, voel je niet verplicht,’ zei ze.

‘Oké mam, tot dan.’

Ik slaakte een diepe zucht en had geen zin meer om vandaag met mensen te praten. Ik voelde me er ongemakkelijk bij. Het niet weten wat er met me gebeurd was terwijl anderen dit wel wisten bracht toch een zekere onzekerheid bij me naar boven. De komende dagen zouden pittig worden op sociaal gebied, ik kon moeilijk de paar mensen die ik nog in mijn leven had gaan ontwijken. Ik kon maar beter de confrontatie aangaan en zien waar het strandde. Tussen mij en de uiteindelijke verlossing lag een diepe plas water waar ik me doorheen zou moeten waden. Langzaam en onaangenaam maar er was geen weg omheen. Vanavond echter zou ik niet verder komen dan de bank en een film, of een game, of wat dan ook.

3

De ochtenddauw ademde op de ramen van m'n slaapkamer en ik zag mistige silhouetten van de gekleurde herfstbomen die stonden te rouwen in de wind. Iedere vleug wind ontdeed ze meer en meer van hun bladeren die naar beneden de vergetelheid in dwarrelden. De bomen bewogen hypnotiserend voor ieder die er lang genoeg naar keek. Terwijl ik probeerde uit te vinden welke dag het vandaag was, doemde het vadsige gelaat van Hendriks op in mijn geheugen. Ik trok een onsmakelijk gezicht en probeerde het beeld weg te wuiven. Ik verliet m'n bed, deed m'n sloffen en ochtendjas aan en liep de gang van de eerste verdieping van m'n huis op. Daar bleef ik even staan en merkte op dat ik minder in een soort mist leefde dan voorheen. Ik had wederom aan een stuk door geslapen en de spieren in mijn lichaam, zelfs m'n botten, leken uitgerust. Voor het eerst rook ik de geur van schoonmaakmiddel. M'n ogen gleden langs de nerven van de donkerbruine houten vloer, die brandschoon was, naar de bladderende verf van de deurposten en de kleine scheurtjes in het hout. Zie het als karakter, had iemand tegen me gezegd. Frank waarschijnlijk die in een net zo'n oud huis leefde. Oud maar karakteristiek. Deze was gebouwd begin twintigste eeuw en er waren veel onderhoudswerkzaamheden die ik nooit had uitgevoerd. Een klusser was ik ook niet bepaald en je vraagt je ongetwijfeld af waarom ik dan in godsnaam zo'n oud huis zou kopen? Zeg het me maar. Was het niet voor de handigheid van mijn broer Frank dan had ik nu in een krot geleefd, waarbij iedere stap een fatale kon zijn. Nou ja, zo erg was het gelukkig ook weer niet.

Op de gang bekeek ik vluchtig de overige kamers op de verdieping. Er was zoveel ruimte en ik deed er zo weinig mee. Misschien moest ik nieuwe hobby's oppakken, dingen doen

waar ik gelukkig van zou worden. Ik was te veel in mijzelf gekeerd. Een nieuw leven was wat ik nodig had en daar hoorden ook nieuwe interesses bij.

Ik liep de bladderende trap af naar beneden en stuurde Frank een bericht dat ik rond elf uur langs zijn lunchroom zou komen. Zijn zaak lag op vijftig meter van het politiebureau. Een bekende plek voor iedere agent die even vlug een lunch wou meenemen voor in de patrouillewagen. Uiteraard kwam ik daar iedere middag en vandaag zou ik mijn gesprek op het bureau hebben met de districtschef, meneer Hendriks, de beruchte baas. Wat kon ik zeggen over mijn afwezigheid van de afgelopen dagen? Ik had het niet bepaald vooraf aangekondigd. Hem kennende zou hij me onder druk zetten om komende week alweer te beginnen. De baas werd door iedereen binnen de dienst verafschuwd en hij maakte ons het leven zuur. Hij was een persoon zonder leidinggevende vaardigheden, maar met een strikte eindbaas boven zich, wat resulteert in iemand die mensen - zijn onderdanen - beweegt met zijn autoritaire positie door middel van straffen en chantage in plaats van met respect. Zijn positie had hij van bovenaf verkregen en hij was daar waarschijnlijk neergezet omdat hij naast zijn uiterlijk ook het karakter van een handpop bezat. Mijn voeten werden al zwaar bij de gedachte van onze ontmoeting later op de dag. Hij zou me gaan confronteren, fileren, ik voelde het.

Aan het eind van de ochtend stapte ik Franks lunchroom binnen. Het was er nog rustig en Frank stond achter de balie ingrediënten te sorteren om klaar te zijn voor de stormloop die over een half uurtje begon. Hij wees me naar een tafeltje bij het raam en ik plofte op de bank. Frank kwam aangelopen met een doekje en maakte de tafel schoon.

‘Je ziet er goed uit,’ zei Frank, ‘Ik ben blij te zien dat je weer

een beetje de oude lijkt.’

‘Schijnbaar,’ zei ik, ‘Ik voel me ook gewoon goed, weer goed geslapen. Toch blijkbaar een goede beslissing geweest.’

Frank keek me aan met een blik die ik niet helemaal kon peilen.

Ik voelde een vreemd gevoel in m’n buik, dat onzekere gevoel wanneer anderen iets van je wisten wat je jezelf niet meer herinnerde.

‘Het is nog even wennen dat sommige mensen, waaronder jij, meer van mij weten dan ik zelf,’ zei ik.

‘Snap ik, ik hoop niet dat dat voor problemen gaat zorgen. Enig idee wat voor effect dat zou hebben als iemand over het trauma begint?’

‘Geen idee, je kan me nu alles wijsmaken natuurlijk. Het zal het proces niet omkeren. Ik kreeg wel deze kaartjes mee van dokter Mulder,’ zei ik en overhandigde Frank er een.

Hij bestudeerde het kaartje en gaf hem toen terug. ‘De tijd zal het uitwijzen is het niet? Goed dat je deze bij je draagt. Wat wil je eten?’

Op dat moment vloog de deur open en twee agenten kwamen binnengestormd. Een van hen keek nors en straalde een persoonlijkheid uit waar je bang van werd. Hij had een “fuck-you” aura waarvan je wist dat als je er met de verkeerde bedoelingen bij in de buurt kwam je er niet goed vanaf zou komen. Hij keek mijn kant op en stuurde direct bij richting mijn tafel.

‘Waar was je al die tijd, gast!’ zei Francis en hij begroette me.

Ik kende Francis al sinds de politieschool. Beiden waren we in deze stad opgegroeid maar hij aan de zuidkant en ik in het oosten. Onze paden hadden elkaar nooit gekruist totdat we onze carrières in dezelfde richting kozen. De politieschool vroeg het uiterste van ons en het zorgde voor een hechte

vriendschap.

‘Even serieus; wat een klote dag zover, de dealers op straat kan het geen fuck meer schelen of de zon op of onder is. Het zijn net kakkerlakken, pak je er een op dan komen er twee voor terug,’ spuide hij en hij keek me bestuderend aan.

‘Ga zitten man,’ vroeg ik, maar Francis gebaarde naar z’n partner.

‘Ik ben hier voor m’n lunch,’ zei hij terwijl hij naar Frank seinde, die inmiddels al bezig was zijn traditionele lunch te maken. ‘Het is echt een gekkenhuis vandaag,’ ging hij verder en hij keek om naar Frank of die buiten gehoorbereik was. Hij leunde naar voren en fluisterde: ‘Ik denk dat ik hem heb gevonden.’

‘Hem?’ vroeg ik, niet wetende waar hij over sprak.

‘Hem,’ fluisterde hij knikkend, echter toen Francis doorhad dat er geen belletje bij me begon te rinkelen keek hij me verbaast aan tot zijn ogen zo groot werden dat ik dacht dat er laserstralen uit zouden ontsnappen. ‘Je weet het niet meer..., wat de fuck heb je gedaan?’

We keken elkaar een seconde of vijf aan voordat hij een stap naar achteren deed.

‘Francis? Wat?’ vroeg ik hem.

‘Heb je de behandeling uit laten voeren?’

‘Ja,’ zei ik terwijl ik probeerde mijn rug recht te houden.

Hij staarde in de verte en ik zag dat zijn gedachten aan het vechten waren. Na een tijdje keek hij me weer aan, ‘Luister, vanavond gaan wij praten in de Barok, dan ga je me haarfijn vertellen over die mysterieuze behandeling, die futuristische shit, en waarom je het toch gedaan hebt, oké?’

Ik hoorde dat er een melding binnenkwam en Francis zijn vrouwelijke collega eiste hem op. ‘Ik zie je in de Barok vanavond,’ zei hij vlug en hij glipte de deur uit op weg om de stad van het kwaad te ontdoen.

Ik had nog geen antwoord gegeven maar wist dat ik Francis een verklaring verschuldigd was. Hij had ook geleden de afgelopen tijd dat wist ik, hij had het niet makkelijk gehad en had zich verloren in drank en drugs.

Frank schoof in stilte een Italian sandwich voor me met de woorden 'deze is van mij.'

Ik keek naar het broodje en dacht aan wat Francis zojuist zei en aan zijn lijdensweg de afgelopen tijd en kwam tot de schrikbarende ontdekking dat ik geen enkel besef meer had waar mijn beste vriend mee worstelde.

4

Diep in gedachten verdween mijn lunch zonder dat ik het doorhad en ik voelde een onweerstaanbare drang om de benen te nemen. Ver hier vandaan, een nieuw leven betekende niet dat ik dezelfde baas weer onder ogen moest komen. Hoe ik het ook wendde of keerde, ik kon er niet omheen en ik besloot op te staan en richting het bureau te lopen. Als ik niet nog verder achter wou staan in de wedstrijd tegen Hendriks dan kon ik maar beter op tijd zijn voor het gesprek. Het politiebureau was een oud grijs gebouw met blauwe elementen. Het was niet om aan te zien, maar 20 jaar geleden werd dit blijkbaar mooi gevonden. Een grote overkapping voor de ingang gaf beschutting tegen de regen, die binnenkort weer in overvloed aanwezig zou zijn, en op de rand van de overkapping stond in grote blauwe letters "Politie". Mijn energieniveau stortte rap in waar deze vroeger bij binnenkomst juist rees. Ik was destijds bij de politie gegaan om het verschil te maken. Waarschijnlijk de ambitie van iedere beginnende agent, maar een groeiende ontevredenheid over de maatschappij en haar mensen gaf me het gevoel dat we dweilden met de kraan open. Toen ik het bureau binnen liep, werd ik echter verrast door een opgewekte "Daan!" dat van de receptie vandaan kwam.

'Hé daar ben je weer, hoe is het gegaan?' vroeg Emma.

Zij en ik waren tegelijk bij de politie begonnen. Op mijn eerste dag liep ik op vergelijkbare wijze binnen terwijl zij ook haar eerste dag daar zat en, beiden gespannen, zorgde dat voor een directe klik. Het verlaagt de druk wetende dat je niet de enige nieuweling bent. Daarom is het betreden van een nieuwe school na verhuizing enger dan wanneer je een nieuw jaar startte waarin iedereen in hetzelfde schuitje zat.

'Goed, ik voel me goed, maar raar,' vertrouwde ik haar toe.

'Ik miste je de afgelopen dagen al, ik wist helemaal niet dat